
Fejeton profesora Petruska: Veselý podvečer na nádraží s poučením

Veselý podvečer na nádraží s poučením

Přijel jsem do Katowic o šest a půl hodiny dříve v domnění, že si prohlédnu město, protože i města, jež neslynou krásou a na něž se v průvodcích neupozorňuje, mají být shlédnuta. Aspoň proto, abychom si tím více vážili průvodců. Plán však zmařen byl hned v zárodku, neboť venku lilo, jak se na červnový den sluší. Umíš číst, řekl jsem si, a šel jsem hledat čekárnu. Čekárna je místnost, která se na nádražích obvykle nachází proto, aby cestující v intervalech mezi vlakem přijedším a odjíždějícím měl kde v klidu setrvat, noviny přečíst či do knihy nahlédnout. Těch jsem měl, jako obvykle, dostatek.

Nádraží v Katowicích je stavba, která pamatuje dny slavného budování, jež poněkud neslavně skončilo, je betonová, pochmurná a obrovská, tři wilsoňáky by se do ní pohodlně vešly. Hledat čekárnu však není obtížné, neboť znaje jazyka dle návodných šipek se snadno orientuješ. Šipky byly, leč čekárny nebylo. Zmořen hledáním dotázal jsem se nejprve osoby uniformované tak, že bylo důvodné předpokládat, že patří k personálu. Odpověděla mi srozumitelnou polštinou, že čekárna tam není. Není, není. Zeptáš se jinde. Dva úsměvně vyhlížející policisté na mou otázku, kde se prosím pěkně nachází čekárna, odpověděli způsobem neočekávaným, prý ať napíšu na magistrát, že už toho mají tak akorát. Nevěda čeho, zdvořile a ve vší slušnosti jsem sdělil, že hledám čekárnu, že na magistrát psát nehodlám, ostatně nevím ani proč. Dostalo se mi vysvětlení, že čekárna v Katowicích, na nádraží trojnásobku wilsoňáku, není proto, že i tak mají s bezdomovci problémů nad hlavu, to snad sám vidím. Vidím, vidím, pravím, a pokračuji v hledání. Čekárnu jsem vzdal, hledám tedy lavičku, sedátko, odpočívadlo jakés. Není, toliko schody. Obrátil jsem se tedy na jinou (pro jistotu) dvojici strážníků a dotázal se, kde je možné se posadit, není-li zde čekárny. Nikde, zněla striktní odpověď, na schody. Schody ne, jenom ne schody, z důvodů, jež nehodlám popisovat.

Nevím, kde se ve mně vzalo tolik mužnosti, snad proto, že mě už nohy nenesly, požádal jsem však kategoricky (když jsem předtím odmítl psát na magistrát), abych byl předveden k náčelníkovi stanice. Byla to dáma. Vstoupil jsem, představil se a posadil, nevyzván, k jejímu údivu ovšem. Zde budu sedět asi tak pět a půl hodiny, než mi pojede vlak do Prahy, dím srdnatě. Jste jediné město na světě (což jsem nemohl ovšem dokázat), kde není čekárna, ba co víc, kde není nic k sezení, vůbec nic. Na schodech sedět nebudu, tak tedy tady.

Ta dáma, která velela třem wilsoňákům, se na mě prosebně obrátila, abych proboha napsal na magistrát, ba ještě lépe – na ministerstvo. Ona že s tím nemůže nic dělat. Dal jsem jí skromnou radu (s příslušnou národní hrdostí), že čekárna se proti eventuálním nežádoucím hostům zajistí jednou osobou, která kontroluje platnost jízdenky. Jak prosté, milý Watsone. To víme taky, dí kupodivu dáma, ale kde tu osobu vzít?

Smutně jsem si vzal své svršky a odešel bloumat na ono obrovské, zčernalé nádraží. Venku hřmělo, přšelo vydatně a na zemi se chystaly k spánku desítky lidí – s papundeklovými krabicemi, starými dekami, každý na své důvěrně již známé místo. Možná by někdo z nich toho hlídače v čekárně vzal, nevím.

P.S.: Místo, kde kdysi bývala čekárna, jsem po jisté době bloudění našel – s pravděpodobností limitující k pravdě – nakonec snadno. Bylo tam pustopusté CASINO NON STOP, blikající všemi barvami výherních automatů, na nichž se obvykle nic nevyhrává.

Poučení: Neviditelná ruka trhu vyžaduje skromnou daň ve viditelné únavě nohou. V Katowicích ovšem, pouze tam.

Emanuel Skript